

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1423/2017
21.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Република ..., чији је пуномоћник Жељко Иветић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Наташа Николић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2392/15 од 12.01.2016. године, у седници већа одржаној дана 21.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2392/15 од 12.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу П 53/15 од 08.10.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износе ближе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа ближе наведеног у изреци, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 805.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2392/15 од 12.01.2016. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу П 53/15 од 08.10.2015. године.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка учињених пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14 – у даљем тексту : ЗПП) и нашао да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијским наводима не указује се на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка, које могу бити предмет оцене ревизијског суда.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су дана 03.11.2004. године закључиле уговор о позајмици, којим уговором се давалац позајмице, овде тужилац, обавезао да ће уплатити на жиро-рачун примаоца позајмице, овде туженог, износ од 596.691,42 динара, са роком враћања од једне године, без обрачунавања и наплате камате. Тужилац је као физичко лице на основу уговора закљученог са туженим предузећем истом позајмљивао одређене новчане износе ради остваривања ликвидности, тако што је лично уплаћивао позајмице преко банке и на рачун туженог. Позајмице чији су износи утврђени вештачењем и евидентирани кроз изводе банака путем шифре 181. краткорочна позајмица за ликвидност књиговодственој евиденцији туженог књижене су на одговарајућим аналитичким рачунима 4292, 4293 и 4294. Према налазу вештака тужилац је у периоду од 01.07.2004. године до 14.08.2009. године на име позајмице туженом лично уплатио укупан износ од 6.866.778,10 динара. Тужилац је лице овлашћено за заступање друштва са ограниченом одговорношћу ББ из ... од 25.03.2004. године, као и лице овлашћено да послује по рачуну туженог који се води код Националне банке ... - Филијала ... од 15.04.2004. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови поступили када су усвојили тужбени захтев тужиоца те правилном применом материјалног права одлучили као у изреци, због чега се неосновано ревизијом тужиоца указује да је у поступку пред нижестепеним судовима погрешно примењено материјално право.

Наиме, чланом 111. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“, број 125/04), који се у конкретном случају примењује обзиром да је наведени уговор о позајмици закључен у време важења наведеног закона, прописано је да чланови друштва са ограниченом одговорношћу могу донети одлуку о улагању додатних улога ако је то одређено оснивачким актом или уговором чланова друштва. Додатни улози чланова друштва са ограниченом одговорношћу сразмерни су уделима, ако оснивачким актом или уговором чланова друштва није другачије одређено. Ако члан друштва са ограниченом одговорношћу не унесе додатни улог у складу са ставом 2. овог члана, остали чланови обавезни су да уплате тај део сразмерно својим уделима, ако оснивачким актом или уговором чланова друштва није другачије одређено. Оснивачким актом друштва са ограниченом одговорношћу може да се одреди и да је члан друштва који не изврши обавезе из става 1. и 2. овог члана одговоран осталим члановима и друштву за проузроковану штету.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, из које произлази да само чланови друштва са ограниченом одговорношћу уносе додатне улоге у друштво, да наведени Закон о привредним друштвима не познаје институт зајма друштву, а да је у поступку пред нижестепеним судовима утврђено да је тужилац као физичко лице уплаћивао личне позајмице туженом као правном лицу, а не као позајмице оснивача, то се у конкретном случају наведене уплате сматрају зајмом на који се примењују одредбе Закона о облигационим односима. Ово тим пре што је одредбом члана 590. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“, број 99/11) укинута одредба додатних улога и допунских уплата, те истим прописано да ако оснивачким актом друштва није другачије одређено, додатни улози у постојећим друштвима уговорени или уплаћени до дана ступања на снагу овог закона, сматрају се зајмом и на те улоге ће се примењивати одредбе тог закона које уређују зајам друштву.

Како је Закон о привредним друштвима важећи у време закључења уговора о зајму познавао само институт додатних улога и допунских уплата у друштву са ограниченом одговорношћу, као и улагање у основни капитал друштва само од стране чланова друштва, односно оснивача, то правилно нижестепени судови наведене уплате третирају као зајам на који се примењују одредбе Закона о облигационим односима у смислу члана 557. Закона о облигационим односима, због чега се неосновано ревизијом туженог указује да је у поступку пред нижестепеним судовима погрешно примењено материјално право.

Како се осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане одлуке, то је Врховни касациони суд одбио ревизију као неосновану и применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, па их овај суд није испитивао, будући да се утврђено чињенично стање ревизијом не може побијати у смислу члана 407. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић